

Kutszegi Csaba

Mesemondóverseny

A hold bevilágított a rácsos ablakon, az egyik sugara a derekamra tekeredett, és kiragadott a szabadságba. A fénynyaláb egyre feljebb emelt, és egy másik bolygón tett le a mezőre, ahol egy különös alak várt rám. Hosszú szakála és sasorra volt, haja kétoldalt copfba fonva pihent a vállán. Elmondta, hogy ő minden cigányok őse, tőle származnak az indiai maharadszák és az egyiptomi fáraók. Aztán hozzáfűzte:

- Az eredeti foglalkozásom mesemondó, de most éppen munkanélküli vagyok, így van időm tanítványokkal foglalkozni.

Engem azért szemelt ki magának, mert a híres félig perzsa, félig grúz király, Pharnavaz egyenes ági leszármazottja vagyok. Ezt egy kicsit hitetlenkedve hallgattam, mert nagyanyám sohasem mesélt arról, hogy az ereimben grúz és perzsa vér is csordogálna. De miért ne lenne így, kérdezem, ha a magyarok szkíta-párthusoktól, sumér japánoktól és ufóktól is származhatnak.

Hozzáláttunk az első leckéhez. A Mester azt mondta, meg kell ismerkednem Pharnavaz király igaz történetével.

- Hát jó – feleltem –, végül is szívesen meghallgatom.

- Pharnavaz király egyszer különös álmot látott. Lakatlan házból akart kimenni, de hiába próbálkozott, nem sikerült neki. Egyszer csak az ablakon át behatolt egy napsugár, körülölelte a derekát, és kiragadta a házból. Vitte, vitte magával, majd a mezőn elengedte. A király, aki akkor még nem király, hanem nemes ifjú, messze földön híres vadász volt, körülnézett. Észrevette, hogy a nap már alacsonyan áll, ezért kinyújtotta a kezét, és letörölte a takarékon lángoló égitest verejtékét, majd a tenyerével megnedvesítette az arcát. Ezután hirtelen felébredt, és így szólt magában: az álom azt jelenti, hogy elmegyek Aszpanba, és ott jóban lesz részem. Pharnavaz felkelt, és egymagában vadászni indult. Űzőbe vett egy szarvast Digomi mezején. A fejedelmi him bemenekült Tbiliszi hegy-völgyei közé, de az ifjú utána eredt, megfeszítette az íját, és meglőtte. A vad még ment egy keveset, majd elhullott egy hegy tövében. Pharnavaz odament hozzá, és eldöntötte: mivel a nap már lenyugodott, az éjszakát a zsákmány mellett tölti, és csak reggel kel útra. Sűrű eső kezdett hullani. A hegy aljában volt egy barlang, amelynek bejáratát régen kövekkel torlaszolták el, de a környéken túl múló idő romba döntötte az építményt. Pharnavaz, hogy menedéket találjon az eső elől, bement a barlangba. Odabent mérhetetlen kincset talált: arany- és ezüstpénzzel teli arany- és ezüstedényeket. Az ifjúnak eszébe jutott az álma, elcsodálkozott, és eltelt örömmel. A barlang bejáratát ismét elzárta, és meg sem állt hazáig. Otthon anyjának és nővéreinek elújságolta a hírt. Még azon az éjszakán öszvérekkel útra keltek, és felpakoltak a kincsből annyit, amennyit csak tudtak. Amint megvirradt, elfedték a barlang bejáratát. Őt éjszakán át tartott a kincsek elszállítása.

Tátott szájjal hallgattam a mesét. Felfedeztem a hasonlóságot a leendő király és köztem, de magamban bosszankodtam: engem a Hold, és nem a Nap ragadott ki a cellából, ez biztosan azt jelenti, hogy nem lesz akkora szerencsém, mint a nemes ifjúnak volt egykoron.

- Mindez akkortájt történt – folytatta a Mester – amikor Nagy Sándor hadvezére, a gonosz Azo uralkodott a grúzok földjén. Abban az időben, ha megjelenése, gazdagsága vagy nemessége révén kitért valaki a népből, a kegyetlen despota megölette. Pharnavaz szövetkezett Kudzsi nyugati grúz fejedelemmel, megnyerték céljuknak az oszétokat és a lekeket is, a kincsből pedig hatalmas sereget toboroztak, és véres harcokban legyőzték Azót, aki az utolsó csatában életét vesztette. Ezt követően Pharnavaz erős és gazdag birodalmat épített ki – fejezte be az öreg.

Ez tökéletes hepiend volt, de másból is rájöttem, hogy vége a mesének: a Mester az utolsó szavak közben már alig bírta nyitva tartani a szemét. Így vannak kalibrálva ezek a régi mesemondók: amint véget érnek a sztorijaik, le is járnak, mint a falóra. Mindenesetre jólesett megtudnom, hogy királyok ivadéka vagyok. Pharnavazról meg Kudzsiról ugyan még sohasem hallottam, oszétokról és lekekről nem is beszélve, de egy Nagy Sanyit ismerek én is (közel lakik, a cigánysoron), viszont kötve hiszem, hogy a mesében róla volna szó. Már éppen azon voltam, felkeltem az öreget, és finoman megkérdezem, hogyan és mikor fogok ilyen messziről hazatérni (már nagyon vágytam a górémba), amikor a Mester szeme hirtelen kipattant, mint horrorfilmben a megölhetetlen gyilkosé. Felugrott, lekapta a parókáját meg az álszakállát, és gúnyosan a képembe nevetett. Ha máson nem is, de a leesett államon volt mit röhögnie. Ugyanis igen csak csodálkozóba ejtett a látvány. Mert a Mester nem volt más, mint maga Kanalas Józsi. Megértettem azt is: nem én keltegetem őt a távoli bolygón, hanem ő ébresztget engem itthon, a faluban, a körzeti megbízott cellájában.

Nem tudtam, örüljek-e neki vagy sem, kicsit tartottam tőle a délután történetek miatt. De Józsi nem látszott ellenségesnek, sőt továbbra is úgy viselkedett, mint a mesében: mintha a mesterem volna. Tehetséges vagy, testvérem, mondta, de mesemondásban még fejlődnöd kell. Amit most tőlem fogsz hallani, azt ajánlom, vésd jól az agyadba. A helyedben szóról szóra megtanulnám...

- Jól van – bólintottam, de magamban azt gondoltam: csak a békesség kedvéért teszem.

- Besütött a nap a góré lécei közt – kezdett hozzá Józsi...

- Besütött a nap a góré... – motyogtam vele én is...

- A sugara átölelte a derekamat – folytatta –, és magával ragadott az egyik keskeny résen át, ki, a végtelen semmibe. Már előbb éreztem, hogy készülődik valami, szívem szerint el is húztam volna a csíkot, de nem volt erőm megmozdulni. Merev végtagokkal feküdtem a ponyván, még szerencse, hogy elrendeztem alatta a szalmát, így kényelmes fekvés esett rajta. Na, nem sokáig, mert épphogy lehunytam a szemem, már jött is értem a napsugár, legalábbis amikor magamhoz tértem, úgy éreztem, egy szemhunyasnyit sem aludtam. A napocska kint a mezőn letett a földre, és úgy elbújt a hátam mögött, hogy hirtelen azt sem tudtam, merre keressem. Gondoltam persze, hogy fent van még, hiszen elég rendesen sütött, éreztem a fülcimpámon. Amikor megfordultam, észrevettem, hogy már nagyon alacsonyan áll. Kinyújtottam hát a kezemet, és letöröltem a verejtékét, majd a tenyeremen maradt izzadsággal megnedvesíttem az arcomat.

Nagyon figyeltem, próbáltam Józsival együtt mozgatni a számat, de már kigúvadt a szemem az erőteljes koncentrá-lástól. Ez komolyan gondolja, hogy egy hallásra ennyi mindent szóról szóra meg tudok jegyezni? Arról nem is beszélve, hogy idegesített a felismerés: Józsi is ismeri Pharnavaz király történetét. Gyanús lett a dolog, mint minden, amiben a Kanalas benne van.

- Ott állodogáltam már egy ideje a mező közepén – fűzte tovább –, amikor hirtelen eszembe jutott: mindez azért történik velem, mert nemsokára valami jóban lesz részem. Abban a pillanatban az akácos ösvény végén felbukkant a Kanalas Józsi...

Nem hagyta abba a mesélést, de itt bólogatva magára mutatott.

- ...a cigánysor felől kujtorgott a faluba befelé. Itt is van a valami jó, gondoltam magamban, hiszen éppen ideje már, hogy Józsi megadja a tartozását. Ő is erre gondolhatott, mert ahogy meglátott, hirtelen másfelé lett dolga. De engem sem kell ám féltetni: nyomába eredtem, üztem, ahogy csak bírtam, egyre fogyott közöttünk a távolság. A hajszához a napocska töltött belém erőt, arról nem is beszélve, hogy ha nem ránt ki a góreből, az isten tudja, mikor találkozom a Kanalas Józsival. Hát, szó se róla, van benne valami: jobban ki kéne aknázni a napenergiát.

Tudtam, hogy szóba fogja hozni a délután történeteket, de ennyire kacifántos tálalásra nem számítottam. Mindegy, úgy tettem, mint aki nagyon figyel, és tanulja a szöveget, közben persze lapítottam.

- Józsi a temető szélénél értem utol, lehet, most nem jó helyen mondom, de nekem a nagy iramodás már perdöntő bizonyíték volt, úgyhogy nem is kérdeztem én semmit, hanem csak ütöttem egyből. Jól sikerült: Józsi meg sem nyikkant, befeküdt rendesen az árokba. Már éppen ki akartam kutatni, van-e nála valami, amivel leróhatná a tartozását, amikor égzengés tört ki, és rögtön utána szakadni is kezdett az eső. Hol van már a napocska, gondoltam. Arra, hogy mi történik a Kanalas Józsival, már ő sem kíváncsi, röhögtem magamban. Nem volt mit tennem, lerángattam az első sírról a kőtetőt, és bebújtam a lyukba.

Szó se róla, jól forgatja a szót, még azt is kitalálta, mi történt, miközben félholtan az árokban pihent. Tényleg bemásztam a sírba. A fene sem akart bőrig ázni. Ha már ilyen okos, megkérdeztem tőle:

- Mit mondjak a góreről, ha kérdeznék felőle?

Józsiból ömleni kezdett a szintiszta igazság:

- A góret pedig kártyán nyertem. Az a félbolond Szima Imre hőzöngött a kocsmában, hogy cigány nem lehet nála külön, kizárt, hogy kisebbséghez tartozó bármilyen játékban is legyőzze. Rosszkor rossz helyen mondta, mert az alvégi krimóban mindig is a kisebbség volt többségben. Szima Imre, becsületére legyen mondva, oda is lejárt, azt mondta, jól érzi magát a helyi hárlemben. De az is lehet, hogy a City Night Clubban is állta volna a szavát. Annyira bolond volt szegény, hogy szívesen pocskolta a nemrég örökölt vagyonát. Én tizennégyenél megálltam, ő meg tizenhétre nagy garral ráhúzott egy ászot. No, akkor megyünk a góréért, mondta az egyik unokabátyám, vitatkozni nem lehetett, de nem is volt tanácsos, mert csak közeli rokonból is vagy tíz-tizenöt toporgott az asztal körül. Szimának még megvolt a rossz lova, került egy kiszolgált stráfkocsi is, azzal parkíroztunk le szorosán a góré mellé. A tetejéről lehajigáltuk a cserepet, az alját meg körbefűrésztük. Eltartott egy ideig, pedig voltunk rá elegen. Amikor a vágással készen lettünk, ráborítottuk az építményt a kocsira. A cserepeket bepakoltuk, aztán rásóztunk a gebe farára. Bírta volna a szegény pára, de amikor egyre több testvérem bújt be a górétaxiba, majd' ina szakadt a nyomorultnak. A Szima utánunk is kiabált: aztán a lovamat épségben hozzátok vissza! Azzal befordult a kapun, mint valami hétszilvafás nemes. Biztosan ráiszik a bánatra, röhögünk. Röhögni való lett a Szima-porta is: a nagykapu mellett góré nélkül árválkodott a tyúkök. A teteje, amin egykor tengeri száradt, megmaradt ugyan, de a pallódeszkák között olyan rések tátongtak, hogy esős éjszaka után csak ázott tyúkok bújhattak volna ki alóla – ha lettek volna. A Szima, miután az anyja is meghalt, szélnek eresztette a baromfiudvart, néhány macacsul visszatérő szerencsétlennek kitekerte ugyan a nyakát, de mivel se kopaszítani, se főzni nem tudott, a mérgeesen földhöz vágott madárhulla kőbor kutyák és bátor szívű macskák martaléka lett.

Tetszett a történet, de én is nagyon akartam már szerepelni. Úgyhogy félbeszakítottam Józsi:

- Tán azt is te akarod elmesélni, hogy mit csináltam a sírban, amíg te az árokban kómáztál?
- Mér'? Te tán jobban tudod?
- Jobban, hát – feleltem, és Józsi láthatta az elszánt tekintetemen, hogy ezúttal sem veszem tréfára dolgot.
- Nem bánom – adta meg magát –, hát, ha olyan okos vagy, mondjad te.
- Amíg azon mesterkedtem – vágtam bele –, hogy a rohadt nehéz kőlapot valamennyire visszatornázzam a nyílás fölé, nem vettem észre semmi gyanúsat. De a fészkelődés közben egyszer csak valami megzizzent a lábam alatt. Mondanom sem kell, hogy a szívem a torkomban kezdett dobogni, nem tudtam, moccanjak-e vagy sem.

Csodálkoztam, miért érzem magamat úgy, mintha nagy zabálás után volnék, pedig alig ettem aznap néhány falatot. Aztán rászántam magamat, és belerúgtam a zizzenőbe, de mindjárt megbántam, mert most meg megcsörrent valami a sírgödör sarkában. Közel jártam hozzá, hogy felugorjak az égig, de eszembe jutott a napocska: egy félórája még biztosan tudtam, hogy ma valami jó fog történni velem, nem lehet, hogy most meg a kénköves rossznyavalya lerágja a lábam. Cigi helyett már egy ideje a fogamat szívtam, de a zsebemben lapult egy fél doboz gyufa. Imádkoztam, hogy ne legyen elázva. Rám is fért volna a megváltás, mert már a gatyáimig alig mertem leereszteni a kezemet. A jóisten vagy a napenergia megszánt: szárazon tartotta a gyufát. A fellobbanó lánggal először csak magam köré világítottam, de mivel nem láttam ott se sunyi élő, se gonosz holtat, bátorságot merítettem, és elhatároztam: a második gyufaszállal óvatosan leguggolok, és körbe fénypásztázom az alvilág félelmetes üregét. Nem állíthatom, hogy zombiólő indulatok feszültek a mellemben, az egyetlen feszülés, amit éreztem, máshol kínt. Lassan hajlítottam a térdemet, mégis úgy éreztem, iszonyú sebességgel süllyedek lefelé. Na, véged van, sirattam magamat, most biztosan elnyel a pokol, de már nem volt visszaút: valami húzott lefelé. Valami jó? Lehet, de akkor még nem tudtam.

Éreztem, hogy dől belőlem a fantázia, láttam is a Józsin, hogy már igen féltékeny. Meg is állított a mesemondásban:

- A góréügy viszont az enyém – mondta harciasan.
- Nem bánom, legyen a tied – egyeztem bele csakis a békesség kedvéért.

- Szóval szerencsésen megérkezett a menet – kapta fel a fonalat Józsi –, útközben csak néhány röhögő paraszt üvöltötte el magát a kerítés mögül: lopják a cigányok a góré! Bár a kiáltásnak tökéletesen idióta tartalma volt, mégis többen előjöttek a házakból, mert a kíváncsiság a hülyeségtől való tartózkodásnál nagyobb úr. Attól nem féltünk, hogy valaki elszalad a rendőrségre, és beszámol a látottakról. Először is nem loptuk a góré, hanem becsülettel nyertem, másodszer meg magabiztosan feltételeztük: ha Balla rendőr megkapja a hírt, inkább a parasztok által bőven fogyasztott nohabor fog eszébe jutni, minthogy elhiggye ezt a bödületes marhaságot. A cigánysorra érve ügyesen lecsúsztattuk, és oszloptalpaira állítottuk a népi épüetlművészet kicsit rogyant remekét. Aztán elzavartam mindenkit, mert lakajosítani, csinosítgatni már magam akartam. Először is szalmát hordtam a földjére – és ezzel tulajdonképpen kész is lettem az egészszel. Mi más kellett még egy góréból átalakított cigánysori víkendházba? De nem elégedtem meg ennyivel. Volt egy nagy, csak kicsit lyukas ponyvám, azzal leterítettem a szalmaágyat, majd a nővéreimtől elkönyörögtem a színes rongyaikat, amelyeket éppen nem használtak semmire. Nem adták egykönnyen. Mit kötnek majd a derekukra, miből vágnak fejkendőnek valót, eceterá, eceterá, pereltek velem egyfolytában. De levettem a lábukról őket. Mindegyiknek megígértem, hogy cserébe góréban tartózkodási lehetőséget kapnak majd, persze csak akkor, ha betartják a házirendet. Például két személynél több egyszerre nem lehet odabent, és bagózni is csak az ajtóban ülve szabad, ott is úgy, hogy kifelé fújják a füstöt. Akárhonnan is jöttünk, ha már Európában vagyunk, a kistérségekben is be kell tartanunk a szabályokat.

Na, kábé eddig bírtam, aztán visszavettem a szót:

- Az ember sokszor érzi, hogy valami húzza lefelé. Én így vagyok az alvégi krimóval is. Sokszor elhatározom, hogy többet nem megyek arra le, de valami mégis oda húz. De ha nem ülnék ott rendszeresen, most góré sem volna – míg ezt mondtam, büszkén bólintottam Józsi felé: lám, összefűzöm a két történetet.

Aztán folytattam:

- Így voltam a sírban guggolással is: tudtam, épeszű ember a helyemben nem lefele, hanem felfelé törekedne, de azt reméltem, hogy odalent valami jóban lesz részem. Nem is tudom, mire gondoltam, de az biztos: a valóság felülmúlta a legmerészebb elképzelésemet. A zizzenő valami a lábam alatt nejlonszatyorba csomagolt nagydarab szalonna volt, amikor meg odébb rúgtam, pálinkás üvegek csörrentek meg a kripta sötét végében. Ezt nem gondoltam volna: még életemben szemtanúja lettem a túlvilági mennyország létezésének. A sírbolt egyik fala pálinkával volt kirakva. Úgy sorakoztak ott a vízszintesen egymásra fektetett palackok, mint a legmenőbb tokaji borpince víájpi vendégeknek fenntartott kóstolójában. Ráadásul a gyufaláng fényében gyönyörűen csillogó, karcsú nyakú üvegtéglák legtöbbszörében az a fajta kevert volt, amelyiket a legjobban szerettem.

Józsi szájában összefutott a nyál, tocsogott a nyelve, ahogy beszélni kezdett:

- A góréban koradélután szerettem heverészni, akkor védett legjobban a globális felmelegedés következményei-

től. A teteje árnyat adott, szellős oldalai pedig ájert biztosítottak. Az ebéd utáni heverészés is igen jólesett volna, de legtöbbször ebéd helyett heverésztem benne. Azon a délutánon is, amikor a napocska derékon ragadott, az éhségtől színes karikák táncoltak a szemem előtt. Az volt ám a vad impresszió! Éles fénysugarakon színes karikák balettoztak. Amikor eluntam, behunytam a szememet, de hiába, mert az orbitális diszkófények a csukott szemhéjam alatt is dühösen cikáztak tovább.

- Ahogy elállt az eső – folytattam –, szaladtam haza, hogy vigyem a jó hírt anyámnak. A nővéreim persze sokkal nagyobb és szebb rongyokat varázsoltak elő, amikor meghallották, miért megyünk éjnek évadján a temetőbe. Ki kellett várni az igazi sötétet: ilyen rakománnyal nem volt tanácsos verőfényes nappal keresztülbumlizni a fél falun. Én csak azért aggódtam, hogy a Kanalas Józsi magához térve, nehogy felfedezze a titkos, földalatti raktáramat. Persze a kólapot visszaigazítottam a nyílásra, sőt még friss virágot is tettem a sírra, de jól ismertem a Kanalast: ha a földgolyóbis másik oldalán tett szert valaki dugi pálinkára, azt is kiszagolta. Ahogy a temetőhöz értünk, kitapogattam az árokban a fejbe vágott komám hült helyét, na, a frissítő eső biztosan jót tett neki, gondoltam, és rokonaimmal a nyomomban kotorni kezdtem a szereteteimet rejtő sír felé. A sebtiben összekapkodott virágcsokrom érintetlenül szellőzködött a lenyakazott műanyag flaskában, a holdsugár ugyanúgy körülölelte, mint égi párjának fénye délután a derekamat. A virágot gondosan visszatettem a szomszéd hantra, elvégre csak kölcsön vettem, és innentől már tényleg csak azon izgultam, nehogy a Kanalas Józsi vigyorogjon kifele a gödörből, amikor a kólapot leemeljük. Valószínűtlen, hogy be tudott volna bújni a lyukba úgy, hogy utána a virágot is visszateszi az ideiglenes sírjára, de lehetetlen vele kapcsolatban nem létezett.

Józsi elismerően bólogatott: tetszett neki a róla szóló jellemzésem. A dicséretért cserébe megengedtem neki, hogy ő folytassa a temető részét:

- A kriptá hál' istennek kétszemélyes volt, ezért a csodatevők valószínűleg raktárbázist alakíthattak ki benne. Én véletlenül, ezt is biztosan a napocskának köszönhetem, az alkoholszekcióba ereszkedtem le. A szuterén másik felében az élelmiszerosztály működött. Fóliázott oldalszalonnák, vákuumcsomagolt rúd szalámik, pár kolbászok álltak ott hegyekben, meg temérdek konzerv, melyek között a nővérekem nemcsak káposztás babot, hanem különleges szardíniát is találtak. Szerencsére, ha ilyen munka akad, sok szorgos kéz van a családomban. Így is alig tudtuk bebatyuzni az összes kincset, pedig én még a nemrég kukázott nagyböröndömet is magammal vittem. Ahogy elindultunk libasorban hazafelé, arra gondoltam, úgy ballagunk itt, mint ahogy üstfoltozó őseink tették hajdanán, amikor egyik faluból a másikba kóricáltak. Aztán az is eszembe jutott, nehogy összefussunk már valamelyik rokonommal. Nem akartam ugyanis nagydobra verni a kincsesbányám történetét. Amint beértünk a faluszéli kövesútra, nem is rokonba botlottunk, hanem az egyik sötét utcából rendőrautó kanyarodott ki elénk. Az öreg Balla is benne ült (ő a legrendesebb rendőr), de most neki sem akaródzott elhinnie, hogy éppen társas útra indulunk a Bahamákra. Kinyitatták velem a bőröndöt, és amikor meglátták a temérdek, szalonnába ágyazott teli üveget, elkezdtek csóválni a fejüket. Ejnye már, szólalt meg egy fiatal bajszos rendőr, még azt sem tudjátok, hogy most már egy deci folyadékot sem szabad felvinni a repülőre – aztán röhögésbe tört ki. Szépen, gyalog elkísértek minket a rendőrsre, elkobozták a kincseinket, és mindegyiküinktől megkérdezték: ki rabolta ki a lenti kisábécét? Őszintén nem tudtuk. Mivel a nővérekem egyenként is egybehangzóan adták elő az igaz történetet, a derekamra tekeredő napsugártól a sírban talált cuccokig, őket hazaengedték. Velem nem békéltek meg, úgy látszik, az én előadásomban nem tetszett nekik a sztori. Így hát rabosítottak.

Itt, a cellában az a jó, hogy tényleg hűvösön vagyok. A priccs viszont rohadt kemény, nosztalgiaival gondolok a puha szalmatakaró ponyvámra. A berácsozott piciny ablak némileg emlékeztet a góréim lécfalára, de az asszociációhoz ingergazdag környezetben kialakult, színes fantáziára van szükségem. Érzem, hogy a fárasztó nap után hamar álomba fogok merülni, a baj csak az, hogy veszettül korog a gyomrom, és a színes karikák is táncba kezdtek a szemem előtt. Én hülye ugyanis egy falatot sem ettem a zsákmányból, mert arra készültem, hogy éjszakára – kivételesen – mindannyian bekvártélyozzuk magunkat a góréba, és hajnalig falatozva körbejárjuk a pálinkás üveget. Igazán megérdemeltünk volna egy kis hétvégi kikapcsolódást az új víkendházban. A városi parasztok is így csinálják. Ezen még álmomban is jókedvűen röhögtem, pedig nagyon egyedül éreztem magam.

Már fenn volt a nap, amikor felébredtem. Az ablakrács vékony vaslemezei között besurrant a hajnal első pajkos napsugara, és össze-vissza ficáinkolt a cellában: nem tudta eldönteni, hova tekeredjen. De az is lehet, hogy csak incselkedett velem.